

Epuizat, lac de sudoare, am ajuns acasă mai mult mort decât viu. Am ieșit pe balcon și vederea farmaciei mi-a făcut bine. Mi-au dat lacrimile, am plâns cu icnete, pe săturate, războindu-mă în gând cu mama. Eram convins că nu-i păsa nimănui, de fapt, de mine și de Elena, numai că mama nu plecase niciodată cu adevărat din Între-Văi, sau plecase, dar satul venise după ea, se instalase, cu avataruri cu tot, în capul ei. „Mamă, tu pe ce lume trăiești?“, îmi venea să-i spun. Ca să nu mai dau ochii cu ea, m-am culcat devreme cu gândul de a mă trezi cât mai târziu, când ea ar fi fost plecată deja la restaurant. Dar, după cum zice bunica, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Tata s-a întors noaptea din cursă și l-am auzit discutând cu mama în salon. Nu înțelegeam ce-și spuneau, dar eram convins că vorbeau despre mine. Sau poate că nu, pentru că râdeau des. Ori tocmai de aceea. Râdeau de mine. Fără să știe exact ce era între mine și Elena, ei râdeau. Trebuia să mă fi dus și să le fi spus câteva, să nu mai aibă impresia că, pentru simplul fapt că eram copilul lor, ei știau mai bine ce mi se întâmpla. Ar fi trebuit să le tai pofta de răs. Am ticluit câteva planuri de răzbunare, poate prea multe, poate prea complexe, pentru că am adormit. M-au trezit niște foșnete. Cineva cotrobăia prin cameră. Părea a fi tata, după respirație. Am aprins veioza și m-am ridicat în capul oaselor. „Ce faci, tată?“ „Am venit din cursă“, a zis. „Știu, v-am auzit“, nu m-am putut abține să-i spun, încă supărat pe discuția lor din salon. „Ce cauți?“ „O țigară, ce să caut.“ Somnul mi-a sărit brusc. „Dă-i și tu o țigară tatălui tău. Știu că fumezi și n-am să-ți spun tocmai eu, care fumez de

când mă știu, că nu-i bine să fumezi.“ Nu-l puteam minți și, mai ales, nici să fi avut inimă de piatră și nu l-aș fi lăsat fără o țigară în plină noapte. „Du-te la bucătărie“, i-am zis. „Vin și eu imediat. Și vezi să nu se trezească mama, că suntem certați.“ Tata a închis cu grijă ușa în urma lui. M-am îmbrăcat, am scos un pachet de Chesterfield din geanta de sub pat și m-am dus tiptil la bucătărie. Am pus pe masă pachetul de Chesterfield. Tata și-a aprins imediat o țigară. „Am uitat să-mi cumpăr, de fapt, n-am uitat, am crezut că mai am un pachet. Stai jos și aprinde-ți și tu una. Acum, gata, ce mai“, a zis tata. M-am așezat și mi-am aprins o țigară. Stăteam într-o parte, încercând să mă feresc de ochii lui care mă urmăreau plini de curiozitate. „Ce te mai ascunzi?“, a întrebat tata, amuzat. „Mi-e rușine“, i-am răspuns. „Lasă, că asta nu-i rușine. Fumezi și asta e. Dar să te ferești de maică-ta, că de află ne bate pe amândoi. A uitat că fuma și ea ca un turc până să te aibă pe tine.“ Am stins țigara la jumătate. Mă simțeam caraghios. M-am dus la frigider și am băut apă, fără să-mi fie nu știu cât de sete. „Dă-mi și mie o bere, dacă tot te-ai ridicat.“ „Cu alcool sau fără?“, l-am întrebat. „Ei, fără. Cu alcool, normal, că doar nu suntem la spital și nici la volan, iar în cursă nu mai plec până poimâine“. Am trecut în spatele lui și m-am uitat pe fereastră. „Îți mai iau o țigară“, a zis. I-am spus să ia câte vrea. Mă uitam la locul de joacă al copiilor, slab luminat la acea oră târzie. Toboganul, leagănele, căluții mecanici, toate aveau un aer straniu în absența copiilor. Aerul nopții era fierbinte. „Dacă ți-e somn, culcă-te“, a zis tata. „Nu sta după mine.“ Nu mi-era somn. Aș fi vrut să-i vorbesc

despre Elena, mi se părea un moment potrivit, dar nu știam cum să încep. „Ce-ți mai face prietenul?“, m-a întrebat. „Cuțitaș? E în Germania, la ai lui.“ „Tot așa prieteni buni sunteți?“ „Cred că da“, i-am răspuns. Apoi, ca și cum până la urmă gândurile mele ar fi ajuns la el, m-a întrebat brusc: „Dar cu maică-ta de ce te-ai certat?“. Eram convins că știa. Mă lua pe ocolite. M-am uitat la el din spate, continua să stea aplecat peste masă de parcă s-ar fi aflat la volan, își vedea de bere, învârtind țigara în scrumul din scrumieră. Mă simțeam ca în „mansardă“, când îi studiam ceafa, în timp ce el conducea și eu îi vorbeam sau mă uitam doar la părul lui tuns scurt, cu multe fire cărunte. „Parcă nu știi de ce“, i-am zis, încercând să fiu cât mai puțin obraznic. Acum, că se crease o intimitate nouă între noi, tata putea deveni aliatul meu de nădejde. „Nu ți-a spus?“, l-am întrebat. „Mi-a zis ceva de farmacistă.“ Mi s-a făcut rușine, dar, cu toată rușinea, am continuat cât de răspicat am putut: „Nu știu ce ți-a zis mama. Dar eu cred că nu fac nimic rău“. „N-a zis nimeni că faci ceva rău. Cine a zis asta?“ „Mama, nu? Ea așa crede.“ „Știi cum sunt femeile“, m-a liniștit tata, „sau, mă rog, vei afla, că încă nu știi. Femeile pe care le știi tu una ți-e mamă, iar cealaltă e farmacistă. Mare brânză. Total, cum zic spaniolii, știi despre femei la fel de multe câte știu eu despre suita barocă din secolul XVI. Vreau doar să-ți spun că femeia asta nu e de tine. Atât. De aici încolo, tu faci ce vrei. Dar ai grijă“. „Ia anticoncepționale“, m-am trezit zicând. Tata s-a întors spre mine și m-a privit lung, surprins, ca și cum și-ar fi dat brusc seama că vorbea cu un bărbat, despre treburi bărbătești, că

timpul făcuse din copilul lui un lungan deșirat, cu barba crescându-i alandala. „Dacă e așa, foarte bine. Numai să fie așa. Cu fetele bătrâne, nemăritate, te poți aștepta la orice.“ Prin tot ce-mi spunea, tata îmi arăta că nu știa nimic despre Elena. Ea nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Iubirea noastră excludea orice trucuri. „Și cu asta, la culcare“, a zis tata și s-a ridicat în picioare. „Vii cu mine în cursă?“ „Dacă mai vrei să mă iei“, am răspuns eu. „Nu te mai alinta. Și nu mai fi supărat. Lasă că vorbesc eu cu maică-ta.“

M-am dus la culcare vesel și, înainte să adorm, am făcut mai multe planuri și toate o includeau pe Elena. Unul dintre ele era acela de a o invita în România, Cuțitaș n-ar mai fi comentat nimic dacă ar fi văzut-o și ne-am fi putut caza la pensiunea lui Accidentu, deși bunica m-ar fi omorât dacă ar fi aflat, dar pentru nimic în lume nu aș fi riscat să o duc pe Elena la noi acasă, n-aveam chef să se trezească cu o găină în baie sau cu o rață în dulap ori cu un purcel sub așternut. Dar toate planurile mele, care de care mai fantezist, aveau să se ducă de râpă în ziua în care Elena s-a întors de la Madrid. Mi-a trimis un mesaj scurt: „Vino la mine“, și în cinci minute eram la ea. Am întrebat-o dacă vrea să vină cu mine în România. „Ce să fac acolo?“, s-a mirat ea. „În vacanță“, am zis, „în concediu“. A rămas pe gânduri. Inima mea o luase razna. Simțeam că puteam să o conving. „Ți-ar plăcea România“, am adăugat. „Nu e că mi-ar plăcea sau că nu mi-ar plăcea“, a zis ea zâmbind. Am așteptat câteva clipe, dar, cum nu a mai spus nimic, am întrebat-o: „Dar atunci ce e?“. „E că mâine chiar plec în concediu. Toată luna august. În

State.“ Am văzut negru în fața ochilor. Pentru prima dată în viață am văzut negru în fața ochilor și am crezut că o să mă prăbușesc. Efectul devastator al vorbelor ei cântărea mai mult decât un camion încărcat. „Vrei să terminăm într-o baie de lacrimi sau într-o baie de sânge?“, m-a întrebat Elena. Aș fi murit fericit cu ea în brațe. Bineînțeles, asta era soluția: sinuciderea. Ea era farmacistă, avea medicamente. Măinile ei ar fi preparat cele mai puternice otrăvuri. Ne-ar fi găsit înlănțuiți. „Baia de sânge“, am ales hotărât. „Ești sigur că ai înțeles?“, m-a întrebat Elena, părând să se amuze. „Cum nu se poate mai bine“, i-am zis, păstrându-mi atitudinea hotărâtă. „Ce ai înțeles?“, nu s-a lăsat ea. „Că vrei să murim împreună. Exact ce era de înțeles. Ne sinucidem și vom fi nedespărțiți.“ Elena a râs. Îmi plăcea să o fac să râdă, dar nu atunci. „Chiar m-am procopsit cu un copil“, a zis. „Voi, adolescenții, imediat vă gândiți la sinucidere. Ce prostie. Eu voiam să-ți spun altceva, mult mai prozaic. Că avem de ales între a plânge și a ne certa sau a plânge și a face dragoste, doar că sunt la ciclu. Asta am vrut să spun cu baia de sânge.“ La sfârșitul zilei, dormitorul ei arăta ca o cameră de tortură. Și în ciuda tuturor rugămintelor mele, ea a plecat spunând că nu are de ales. A plecat și a lăsat în urma ei un om nedumerit, în derivă, suferind de o boală nouă pentru el, o boală pe care medicamentele din toate farmaciile din lume nu ar fi putut să o vindece, dar o singură farmacistă da. Și a mai lăsat în urma ei un orașel sufocat de căldură, o farmacie întru totul insipidă, un parc meschin, unde pensionarii printre care treceau fără țintă erau mai plini de viață decât mine, niște

străduțe haotice și nopți în care patul mi se părea iadul pe pământ, un iad alb ce absorbea cu nepăsare transpirația, suferința și visurile mele.

I-am scris nenumărate sms-uri și e-mailuri lungi și câteva zile la rând ea mi-a răspuns prin mesaje tot mai scurte, până când nu mi-a mai răspuns deloc. Am încercat de câteva ori să o sun, dar de fiecare dată mi-a respins apelul, iar într-o dimineață (noapte la ea, probabil) mi-a spus să nu o mai sun, să încetez cu apelurile și cu mesajele. Atunci m-am hotărât să mă întorc în țară, nu mai puteam sta în Montoro fără Elena. Habar nu aveam ce urma să fac în țară, mai era atâta vacanță, Cuțitaș se afla în Germania, mi-a trecut prin cap să mă duc la mare, aș fi fost cel mai trist om de pe plajă, sau aveam să o ajut pe bunica, să muncesc cot la cot cu ea, iar seara să trec pe la Accidentu să fumez și să beau un fresh pe terasa pensiunii lui, să fumez numai Chester, toată viața aveam să fumez numai Chesterfield, aveam să dorm și eu în fiecare duminică după-amiază pe o pătură, în podul cu fân, așa cum făcea bunica de când o știam, total, cum zic spaniolii și tata, aveam să-mi omor timpul.